

[Ministeren for Grønland]

af vejen, som den franske filmskuespillerindes tilstedeværelse i Europarådets parlamentariske forsamling har givet ny næring til – naturligvis i nær kontakt med Grønlands landsråd. Om disse overvejelser bør resultere i iværksættelse af en international høring som foreslået i spørgsmålet, er det ikke på nuværende tidspunkt muligt at tage stilling til, men jeg vil understrege, at regeringen ser med største alvor på denne sag.

Den af Europarådets parlamentariske forsamling vedtagne rekommandation er som bekendt ikke bindende for medlemslandene, men alene at betragte som en henstilling til ministerkomiteen. Rekommandationen vil på et senere tidspunkt blive behandlet i Europarådets ministerkomité, hvor det er min hensigt selv at være til stede og fremføre de grønlandske og den danske regerings synspunkter.

Jeg tror ikke, at et erstatningskrav mod Brigitte Bardot vil være en hensigtsmæssig fremgangsmåde. Det er min opfattelse, at man tjener den grønlandske fangerbefolkning bedst ved med saglige argumenter at tilbagevise de urigtige påstande, der er fremført om sælfangsten i Grønland, og undgå at fremkalde yderligere følelsesladede reaktioner fra kredse, der kun bygger deres synspunkter på et yderst mangelfuldt kendskab til de faktiske forhold.

Man vendte herefter tilbage til dagsordens punkt 4, der var:

4) *Forespørgsel til forsvarsministeren:*

Forespørgsel af Risgaard Knudsen (S), Dorthe Bennedsen (S), Erling Olsen (S) og J. K. Hansen (S).

(Forespørgsel nr. XVI).

Forhandlingen genoptoges.

Christophersen (V):

Udgangspunktet for debatten i dag er på mange måder folketingets dagsorden af 30. marts 1976, hvor folketinget opfordrede regeringen til at gennemføre den vedtagne rømning af området uden unødvendig forsinkelse. Det var sådan, dagsordenen blev udformet; det var sådan, den blev vedtaget af et

meget stort flertal her i folketingssalen, heriblandt af mit parti.

Man fastholdt altså den beslutning, der var truffet i 1975, og hvorfor gjorde man det? Man fastholdt den af mange grunde. Man fastholdt den, fordi alle efterhånden havde erkendt, at det, som nogle kaldte et socialt eksperiment, var afsluttet – og ikke med noget positivt resultat. Man fastholdt den, fordi man nu var nået frem til den 1. april 1976, hvor 3 års perioden var udløbet. Man fastholdt den, fordi der i Christiania klart var ulovlige bygningsmæssige forhold, forhold, som man ingen andre steder ville acceptere, forhold, der var direkte farlige for beboernes sikkerhed. Man fastholdt beslutningen, fordi det var klart for alle, at der var en række uløste sociale problemer i området – sociale problemer, som måske var opstået, netop fordi det område eksisterede. Man fastholdt den, fordi der var tale om en manglende overholdelse af en lang, lang række bestemmelser og regler og love i vores samfund, som vi nu engang er nødt til at rette os efter, hvis vi skal kunne fungere som et samfund og som et fællesskab. Der var tale om manglende betaling for gas, vand og lys osv. Man fastholdt den endelig – og dengang måske ikke mindst – fordi der ikke hos beboerne var noget som helst ønske om at medvirke til en fornuftig og rolig afvikling af beboelsen og af aktiviteterne. Det var derfor, folketinget måtte tale om en rømning, fordi de, der boede der, ikke ville acceptere, at nu var 3 års perioden afsluttet.

Da folketinget så havde vedtaget den dagsorden, hvad skete så? Ja, vi ved, at den daværende justitsminister, Orla Møller, sendte fogden til Christiania. Fogden gav op. Derefter har vi fået en retssag. Den retssag har nu fundet sin endelige afgørelse ved højesteret, og desuden er der gået halvandet år.

Det spørgsmål, vi så i dag ganske naturligt må stille os, og som også forsvarsministeren ganske naturligt må stille sig, er: har de forudsætninger, der eksisterede dengang, da vi vedtog den dagsorden, nu på afgørende punkter ændret sig? Er der sket noget i de halvandet år, som gør, at vi nu skal træffe en ganske anden beslutning? Til det må jeg sige, at det har der overhovedet ikke været tale om. Efter at højesteretsdommen er afsagt, er der skabt et klart retligt grundlag for, at staten kan forlange, at området gøres klar til